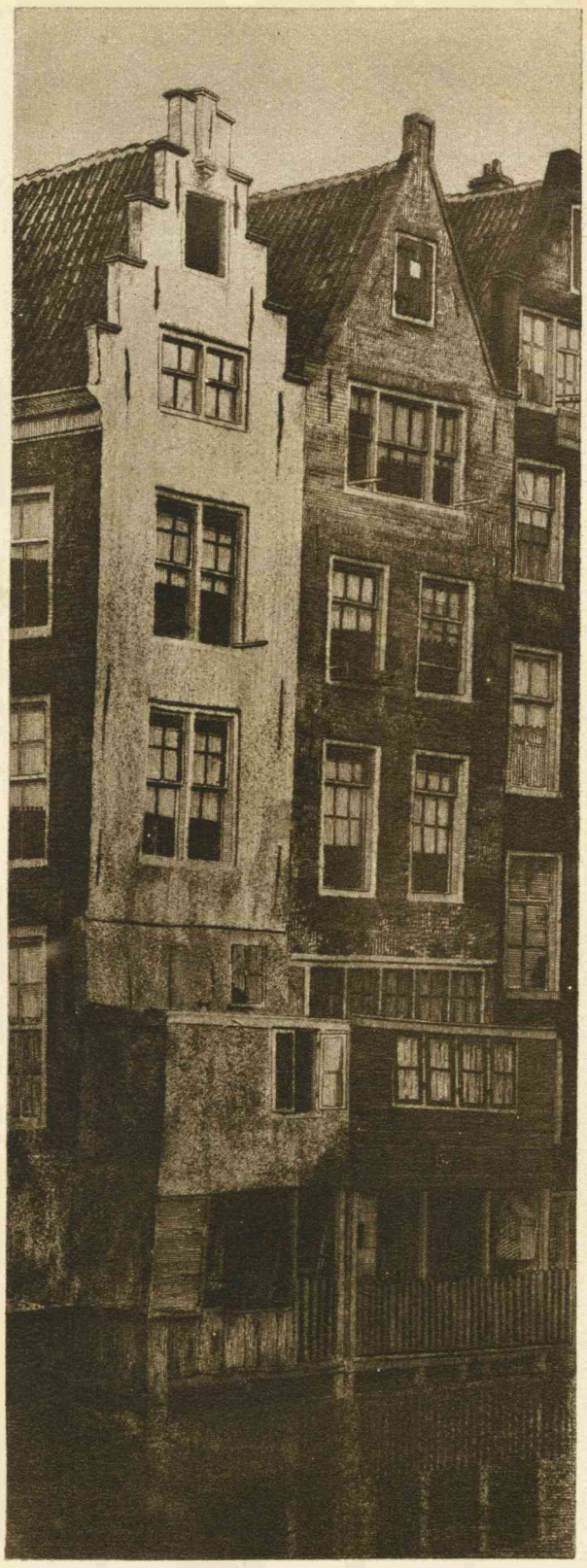
ONZE GRAFISCHE KUNSTENAARS.

D. HARTING.

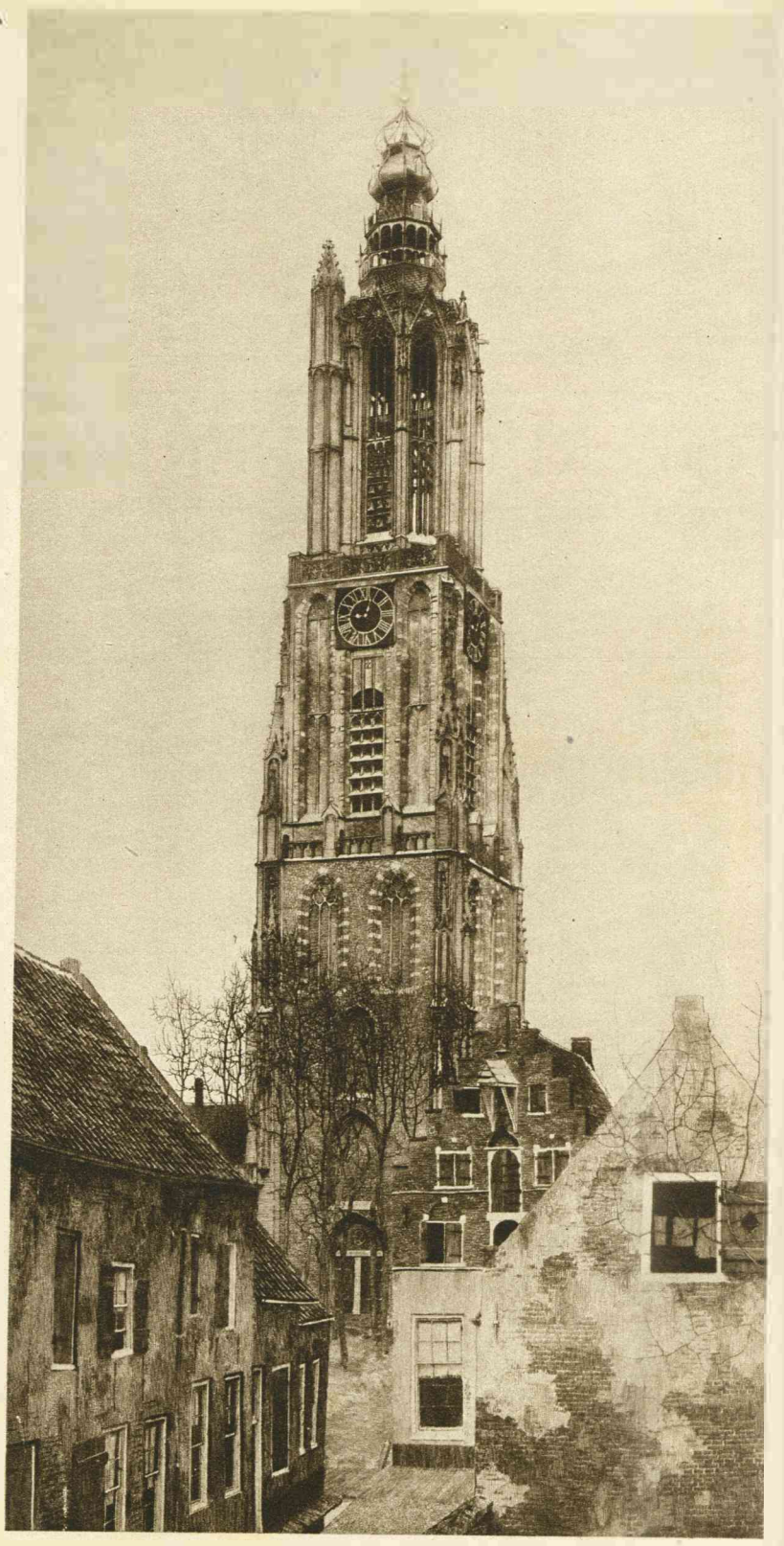
't Kolkje - Amsterdam.

Het is zoo begrijpelijk dat een etser als Harting zich in 't bijzonder aangetrokken voelt tot onze oude stadshoekjes, ergens aan 'n stille gracht. Hij is een kunstenaar met een scherpen blik, een ordenenden smaak, een vaste hand; hij houdt van de aarzellooze lijn en den strakken omtrek. Aan die eigenschappen komen de pannen daken, de baksteenen muren, het rimpellooze water in hun kantigheid en onbewogenheid tegemoet.

Er is geen weifeling in Harting's etsen; hij duldt geen vaagheden, niets onverantwoords; en daar hij de techniek van zijn vak grondig kent, kan hij zich zulk een strengheid tegenover zichzelf veroorloven. Elke nieuwe ets wordt voor hem een belangrijk vraagstuk, dat hij tot in de puntjes wil oplossen, zonder toegeven of zwakheid tegenover de moeilijkheden, die hij vrijwillig zoekt.

Wij hebben met het bovenstaande oprechten lof bedoeld. Want in dezen tijd van artistieke verdwazing, nu Jan-en-alleman schildert zonder de grondbeginselen van 't vak geleerd te hebben, is 't een vreugde te zien dat er nog, zij 't etsend, aandacht gewijd wordt aan grondige teekenkunst. Het lijkt vreemd dat in een land, welks groote meesters zich allereerst als teekenaars hadden bekwaamd, geklaagd moet worden over het ontbreken van teekentechniek, maar de meerderheid der inzendingen op de epidemisch wordende tentoonstellingen van den laatsten tijd rechtvaardigen die klacht. Wat zou het publiek in de concertzaal wel zeggen, als daar eens een pianist zulk slecht pianospel liet hooren als er in de tentoonstellingszalen teekenkunst geboden wordt? Een pianist die Liszt speelde zonder ooit vingeroefeningen te hebben verricht?

Onze lof evenwel is eenzijdig, en men zou er uit kunnen afleiden dat wij in Harting's werk indirect koelheid, gemis aan fantazie wilden aantoonen. Want kunst is niet alléén techniek, ze is ook persoonlijkheid. Ze is het waargenomene, maar zooals het filterde door de gevoelige ziel van den kunstenaar.

Toren te Amersfoort.

Wie Harting's werk aandachtig beziet, zich ontvankelijk er tegenover stelt, ziet al dra hoezeer zijn vaardigheid getemperd wordt door zijn sentiment.

In die roerlooze huizen, over die eenzame stadstuinen, langs dat effen water, waart wel de geheimzinnigheid en de weemoed van een verganen tijd, die door het moderne leven weldra ook uit deze laatste schuilhoeken verdreven zal worden. De composities, van Harting hebben een innerlijkheid die tot beschouwen en nadenken brengt; is het niet de diepere persoonlijkheid van den maker die daarmee tot ons spreekt?

Evenals een vorige maal, willen wij ook thans een opwekking tot het verzamelen dezer belangrijke etsen niet achterwege laten.

Wanneer de tijd komt dat ook van onze jongere kunstenaars sommige bladen zeldzaam en kostbaar beginnen te worden, zal men het zich niet beklagen er te rechtertijd de hand op gelegd te hebben. En alles behoeft immers niet aan den muur te hangen!

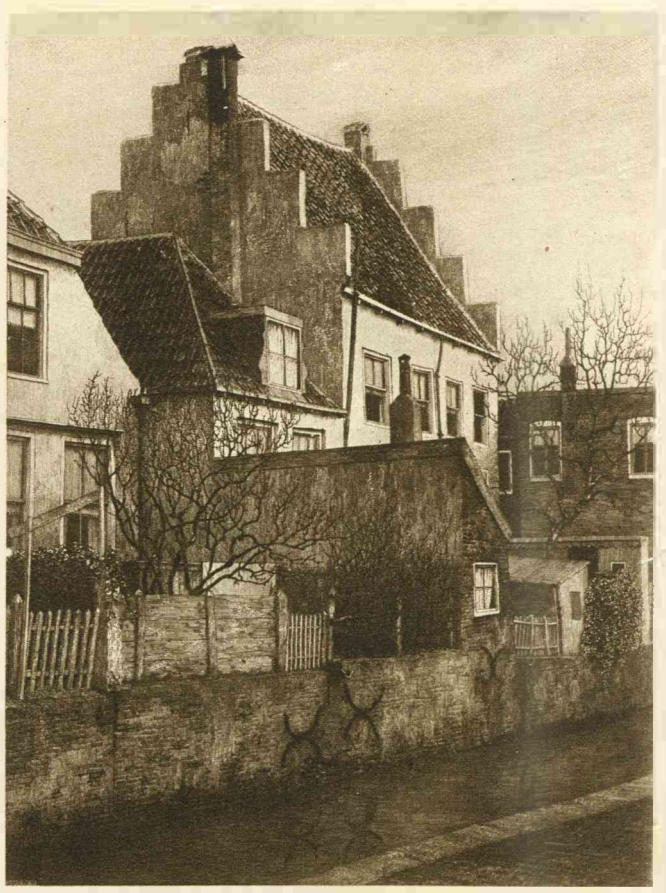
Een portefeuille met prenten en etsen laat zich des winteravonds zoo genoeglijk doorbladeren.

West-Singel - Amersfoort.

Sprookje.

Langegracht - Amersfoort.